

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 262.023 van 20 januari 2025
in de zaak A. 237.967/VII-41.815**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Rahim Aktepe
 kantoor houdend te 2008 Antwerpen
 Amerikalei 95
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 december 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 281.183 van 30 november 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.244 van 23 februari 2023.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 oktober 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Farah Jessous, die *loco* advocaat Rahim Aktepe verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 28 januari 2022 een (tweede) aanvraag in voor een verblijfskaart als ander familielid van een Unieburger, meer bepaald zijn oom van Nederlandse nationaliteit.

Op 29 juni 2022 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de eerste aanvankelijk bestreden beslissing). Op dezelfde datum neemt de verwerende partij een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (hierna: de tweede aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker stelt op 28 juli 2022 tegen de beide voormelde beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 30 november 2022

verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een eerste middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2°, en 62 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, en van “het Unierecht”.

Na te hebben verwezen naar de wet van 29 juli 1991, de in het opschrift van het middel aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en verder nog naar het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, merkt verzoeker op dat de aanvankelijk bestreden beslissingen kennelijk onredelijk waren en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit had moeten vaststellen. Verzoeker laat gelden dat de artikelen 47/1 e.v. van de vreemdelingenwet de om-zetting vormen van artikel 3.2 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 ‘betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG’ (hierna: richtlijn 2004/38). Aangezien deze richtlijn uitdrukkelijk oplegt om in het

nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde “andere” familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. van de vreemdelingenwet, ziet verzoeker niet in hoe de verwerende partij de nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van zijn aanvraag als een “ander” familielid van een burger van de Unie. Verzoeker stelt dat de motieven van de (eerste) aanvankelijk bestreden beslissing dan ook moeten worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. van de vreemdelingenwet, die te dezen van toepassing zijn. Het volstaat dat verzoeker ofwel in het land van herkomst ten laste is van de Unieburger ofwel dat verzoeker voor zijn komst naar België deel uitmaakte van diens gezin.

Verzoeker voert eerst aan dat hij volgens de eerste aanvankelijk bestreden beslissing niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, terwijl hij nochtans de nodige aanvullende bewijsstukken had ingediend. Uit deze stukken blijkt dat verzoeker vóór zijn inschrijving in België wel degelijk deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, namelijk sinds november 2019 toen verzoeker met een visum type C in Nederland was aangekomen. Verzoeker heeft ook stukken bijgebracht betreffende de samenwoning in Nederland in de periode van september tot december 2020, zodat die samenwoning is aangetoond van november 2019 tot einde 2020.

Verzoeker verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 25 juli 2008 in de zaak C-127/08, *Metock e.a. tegen Ierland* (hierna: arrest *Metock e.a.*), waarin wordt geoordeeld dat richtlijn 2004/38 zich verzet tegen een wettelijke nationale regeling die voorziet dat een derdelander, echtgenoot van een burger van de Unie die verblijft in een lidstaat van de Unie waarvan hij niet de nationaliteit bezit, vóór zijn komst naar de gastlidstaat legaal heeft verbleven in een andere lidstaat. Verzoeker meent zich derhalve te kunnen beroepen op een feitelijke situatie die hij zoals hoger vermeld met stukken heeft

bewezen. De verwerende partij heeft in de eerste aanvankelijk bestreden beslissing in strijd met de voorhanden zijnde gegevens en dus foutief geoordeeld dat verzoeker geen deel zou uitmaken van het gezin van de referentiepersoon omdat hij er op vakantie zou zijn. De verwerende partij heeft in die beslissing nog gesteld dat verzoeker niet ten laste was van het gezin van de referentiepersoon en dat het samen met de vereiste van samenwonen gaat om cumulatieve voorwaarden. Verzoeker heeft het ten laste zijn van de referentiepersoon nooit ingeroepen en hij acht het in strijd met artikel 47 van de vreemdelingenwet om de voormelde voorwaarden cumulatief toe te passen.

Verzoeker voert verder aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eerste aanvankelijk bestreden beslissing heeft gevolgd en daarbij de in het opschrift van het middel vermelde bepalingen en beginselen heeft geschonden omdat het niet ging over een vakantieperiode en de verwerende partij zich dus had gesteund op een incorrecte feitenvinding. Al zou verzoeker tijdens de 90-daagse geldigheidsduur van zijn visum type C met vakantiemotieven naar zijn oom zijn gekomen, dan nog heeft hij na aftrek van die 90 dagen bijna een jaar samengewoond met de referentiepersoon in Nederland.

Tot slot acht verzoeker de eerste aanvankelijk bestreden beslissing in strijd met het Unierecht, namelijk met artikel 3, tweede lid van richtlijn 2004/38. De vereiste dat een derdelander reeds in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon moet worden geïnterpreteerd in het licht van de doelstelling dat een weigering van de aanvraag ertoe zou kunnen leiden dat de Unieburger wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat te reizen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had moeten vaststellen dat de eerste aanvankelijk bestreden beslissing in strijd is met het voornoemde artikel 3, tweede lid, omdat de referentiepersoon speciaal voor verzoeker en samen met hem naar België is verhuisd. In het bestreden arrest had moeten worden vastgesteld dat de eerste aanvankelijk bestreden beslissing was gesteund op een incorrecte feitenvinding door te stellen dat geen sprake is van “deel uitmaken van het gezin”.

Beoordeling

5. De door verzoeker aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn, net als artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Al kan de Raad van State als cassatierechter het middel onderzoeken waarin wordt opgeworpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter bij de beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing de inhoud van die beginselen of bepalingen zou hebben geschonden, de Raad van State kan zich daarbij niet in de plaats van de annulatierechter stellen om zelf te oordelen of de voornoemde beginselen of bepalingen waren geschonden met de aanvankelijk bestreden beslissing of niet.

Verzoeker kan derhalve in de graad van cassatie niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat de aanvankelijk bestreden beslissingen “kennelijk onredelijk” zouden zijn en dat “de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen [...] dit [had] moeten vaststellen”.

6. In de mate dat verzoeker zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerde kritiek tegen de eerste aanvankelijk bestreden beslissing herhaalt, zonder in te gaan op de desbetreffende motieven van het bestreden arrest, is zijn kritiek niet gericht tegen het bestreden arrest en derhalve niet ontvankelijk.

7. Met verwijzing naar de bij zijn aanvraag gevoegde stukken voert verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had moeten vaststellen dat de verwerende partij zich in de eerste aanvankelijk bestreden beslissing “klaarblijkelijk op een incorrecte feitenvinding heeft gesteund” door verzoekers verblijf in Nederland te kaderen in een vakantieperiode en dit niet te beschouwen als deel uitmakend van het gezin van de referentiepersoon.

Verzoeker vraagt met die kritiek een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is. Hij toont aldus niet de onwettigheid aan van de volgende motieven van het bestreden arrest:

“Met de loutere ontkenning dat hij in Nederland verbleef in het kader van vakantie, toont de verzoeker niet aan dat de verweerder op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoeker in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie.

In zoverre de verzoeker aanvoert dat het fout was te stellen dat zijn eerdere verblijf in Nederland kaderde in vakantie, moet de Raad opnieuw vaststellen dat de stukken van het administratief dossier wel degelijk aangegeven dat de verzoeker een visum type C vroeg en verkreeg in het kader van vakantieplannen. Er blijkt geenszins een incorrecte feitenvinding op dit punt. Het gegeven dat de verzoeker thans aangeeft dat hij geenszins op vakantie was in Nederland en dat het visum enkel een middel was om zijn oom te vervoegen, betekent nog niet dat de verweerder op basis van de bij hem voorliggende gegevens een foutieve beoordeling heeft gemaakt. De verweerder heeft op goede gronden de gegevens in rekening genomen die de verzoeker zelf opgaf bij zijn eerdere aanvraag voor een Schengenvisum. Hieruit blijkt enkel een toeristisch reismotief. Er valt dan ook niet in te zien waarom de verweerder er vanuit zou moeten gaan dat de verzoeker om andere dan toeristische doeleinden naar Nederland zou zijn gegaan, laat staan dat de verweerder ervan uit had moeten gaan dat het visum voor toeristische doeleinden in Nederland in werkelijkheid werd gebruikt met het oog op het bekomen van een lang verblijf in België na een latere gezamenlijke verhuis van Nederland naar België. Met zijn kritiek weerlegt de verzoeker de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing niet. Hij toont niet aan dat het in zijn geval incorrect of kennelijk onredelijk was om te oordelen dat zijn eerdere verblijf in Nederland vakantiedoeleinden betrof. In elk geval heeft de verzoeker geen geoorloofd belang bij de kritiek dat zijn verblijf in Nederland geen toeristische doeleinden had, aangezien hij hiermee in wezen op ongeoorloofde wijze beoogt een verblijfsrechtelijk voordeel te halen uit het onwettig gebruik van een visum kort verblijf voor toerisme.

Waar de verzoeker stelt dat hij vanaf november 2019 tot op het moment van de huidige aanvraag (28 januari 2022) reeds samenwoont met de referentiepersoon en dat die periode dus een termijn van 2 jaar en 4 maanden totaliseert, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoeker zelf nogmaals bevestigt dat hij begin 2021 (vlak na de periode september - december 2020) samen met de referentiepersoon naar België verhuisde. Aangezien artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet op duidelijke wijze voorop stelt dat het familielid ‘in het land van herkomst’ deel dient uit te maken van het gezin

van de referentiepersoon, kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat de periode van verblijf in België mee moet worden geteld. Inzake het verblijf op hetzelfde adres in België werd in de bestreden akte dan ook op goede gronden geoordeeld dat deze situatie betrekking heeft op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Verzoekers betoog dat hij op het moment van de huidige aanvraag een termijn van 2 jaar en 4 maanden totaliseerde, mist dan ook juridische en feitelijke grondslag.”

8. Verzoekers verwijzing naar het arrest *Metock e.a.* is niet dienstig. Dit arrest verzet zich tegen de voorwaarde dat een derdelander, die de echtgenoot is van een Unieburger die in een andere lidstaat verblijft dan deze van zijn nationaliteit, voor zijn komst naar de gastlidstaat legaal heeft verbleven in een andere lidstaat.

Verzoeker gaat echter voorbij aan de volgende overweging in het bestreden arrest, die hij niet ontkracht:

“De verzoeker betoogt tevens dat de wet niet vereist dat zijn verblijf voorafgaand aan zijn komst naar België legaal moet zijn geweest. Hij verwijst in dit verband naar het arrest *Metock*, C-127/08, van het Hof van Justitie. Echter blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing niet dat aan de verzoeker het verblijfsrecht wordt geweigerd omdat zijn verblijf in Nederland geen wettig verblijf was. Evenmin blijkt dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de verweerder het verblijfsrecht zou hebben geweigerd omdat niet blijkt dat de referentiepersoon zijn vrij verkeer niet zou kunnen hebben uitgeoefend wanneer verzoeker niet zou kunnen meekomen. De desbetreffende kritiek en de verwijzing naar het arrest *Metock* (C-127/08) van het Hof van Justitie, zijn derhalve in casu dienstig is. De verzoeker toont met deze algemene bedenkingen niet aan dat de eerste bestreden beslissing zou berusten op een ondeugdelijke of onzorgvuldige besluitvorming.”

9. Anders dan verzoeker voorhoudt, wordt in het bestreden arrest geen cumulatieve toepassing geëist van de in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet vervatte voorwaarden van “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt immers:

“In zoverre de verzoeker nog betoogt dat de gemachtigde in de bestreden weigeringsbeslissing de voorwaarden van het ‘ten laste zijn’ en ‘deel uitmaken van het gezin’ van de referentiepersoon cumulatief zou toepassen, wijst de Raad erop dat deze kritiek voortkomt uit een onzorgvuldige lezing van de bestreden weigeringsbeslissing. Immers blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat de verweerder de twee voorwaarden van het ‘ten laste zijn’ en ‘deel uitmaken van het gezin’ van de referentiepersoon afzonderlijk heeft onderzocht en aldus geenszins heeft gesteld dat het verblijf niet wordt toegekend omdat de verzoeker aan één van deze voorwaarden niet voldoet. Er wordt verder wel het volgende opgenomen in de bestreden weigeringsbeslissing: ‘De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.’ Deze motieven worden echter pas opgenomen in de bestreden weigeringsbeslissing nadat duidelijk wordt gesteld dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van het ‘ten laste zijn’ of aan de voorwaarde van ‘deel uit te maken van het gezin’ van de Nederlandse referentiepersoon. De verweerder geeft aldus louter aan dat hij enkel deze (niet cumulatieve) voorwaarden heeft onderzocht en hij geeft aan dat er, bij gebrek aan bewijs van één van de twee toepassingsvoorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, geen inhoudelijk onderzoek werd verricht naar de andere verblijfsvoorwaarden ter zake. Het gaat aldus om een waarschuwing dat bij een mogelijk nieuwe aanvraag het verblijf ook nog kan worden geweigerd op andere, in deze aanvraag niet behandelde, voorwaarden.”

Verzoekers kritiek, die voorbijgaat aan de voormelde motivering, mist feitelijke grondslag.

10. Ook met betrekking tot de voorgehouden schending van het Unierecht, namelijk artikel 3, tweede lid, van richtlijn 2004/38, beperkt verzoeker zich tot de kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had moeten vaststellen “dat de verwerende partij wel degelijk een incorrecte feitenbeoordeling heeft gemaakt door te stellen dat er geen sprake is van ‘deel uitmaken van het gezin’”.

Verzoeker vraagt aldus nogmaals een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

11. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

B. Tweede, door verzoeker genoemd “derde”, middel

Uiteenzetting van het middel

12. Verzoeker werpt in een tweede middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 74/11 en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat de tweede aanvankelijk bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd omdat het een vrijwel exacte kopie van de motivering van de eerste aanvankelijk bestreden beslissing betreft, zonder aan te geven waarom een inreisverbod, bovendien van drie jaar, wordt opgelegd. Om de proportionaliteit van de maximumduur van drie jaar te verantwoorden, wordt in die beslissing slechts verwezen naar het feit dat verzoeker al twee aanvragen tot gezinshereniging had ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon en, foutief, dat verzoeker “dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste aanvraag”. Verzoeker heeft wel degelijk nieuwe stukken ingediend die aantonen dat hij rekening hield met het eerdere arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en die zijn samenwoning in Nederland aantonen. Verzoeker had de tweede aanvraag ingediend om een permanent legaal verblijf in België en dus een legaal verblijf bij zijn familielid te verkrijgen. In die omstandigheden acht verzoeker een inreisverbod van drie jaar disproportioneel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat voorbij aan het voorgaande door te

stellen dat er “maar enkele nieuwe stukken” werden toegevoegd. Het aantal stukken is niet ter zake doch er werden dus nieuwe stukken toegevoegd, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker “had moeten vaststellen dat de verwerende partij zich alweer op een incorrecte feitenvinding heeft gebaseerd”.

Verzoeker laat verder gelden dat de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden, doch dat dit *in casu* niet is gebeurd. Gelet op de verregaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft de verwerende partij volgens verzoeker op kennelijk onredelijke wijze gehandeld en had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit moeten vaststellen.

Beoordeling

13. Wat het opleggen van een inreisverbod als dusdanig betreft, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de tweede aanvankelijk bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet en dat uit die bepalingen reeds een verplichting volgt tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker bekritiseert dit motief niet en toont er derhalve niet de onwettigheid van aan.

14. Wat de duur van het inreisverbod betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat “in de tweede bestreden beslissing tevens specifiek [wordt] gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldingsduur van drie jaar”, waarna hij deze motivering citeert. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt vervolgens:

“Gelet op het geheel van deze concrete en op het specifieke geval van de verzoeker toegespitste motieven dient te worden vastgesteld dat de verzoeker

wel degelijk genoegzaam en op afdoende wijze op de hoogte werd gesteld van de redenen waarom er, gelet op de relevante omstandigheden van verzoekers individuele geval, werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar. De motieven van de tweede bestreden beslissing geven blijk van een gedegen, individuele en concrete beoordeling inzake de geldingstermijn van het inreisverbod. Dat een deel van de motieven tevens werd aangewend bij de totstandkoming de eerste bestreden akte, doet hieraan geen afbreuk. Er wordt immers wel degelijk op afzonderlijke wijze gemotiveerd waarom een inreisverbod van drie jaar in het specifieke geval van de verzoeker proportioneel wordt geacht.”

Verder overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen specifiek over de vraag of verzoeker bij zijn tweede aanvraag enkel dezelfde stukken heeft voorgelegd als bij zijn eerste aanvraag:

“De verzoeker betoogt dat in de tweede bestreden beslissing op foutieve wijze wordt uiteengezet dat hij bij zijn tweede aanvraag gezinshereniging dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste aanvraag gezinshereniging. Hij verwijst ook naar de motieven uit de eerste bestreden beslissing waar wel degelijk wordt beaamd dat de verzoeker bij zijn tweede aanvraag bijkomende stukken heeft voorgelegd. De verzoeker geeft hieromtrent nog mee dat hij met de nieuwe stukken trachtte tegemoet te komen aan de motieven uit ’s Raads arrest en dat deze stukken de samenwoning van de partijen in Nederland aantonen.

De verzoeker viseert volgende passage uit de tweede bestreden beslissing: ‘Betrokkene is in het bezit van een reispaspoort Marokko (xxx), afgeleverd op 17.01.2019 met visumsticker en uit- en inreisstempels waaruit blijkt dat hij in de periode 04.04.2019 - 06.05.2019 en opnieuw sedert 18.11.2019 in Schengen verbleef/verblijft en een formulier ‘garantstelling visum / particuliere logiesverstrekking’ dd. 06.03.2019 waaruit blijkt dat het visum werd afgeleverd omwille van vakantieplannen.

Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Marokko en diende 2 keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 12.02.2021 werd op 23.07.2021 geweigerd. Een niet schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 16.11.2021 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenzaken (RVV - zie arrest RvV n° 263.061). Toch diende betrokkene op 28.01.2022 een tweede aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste aanvraag.

Betrokkene misbruikt de procedure van art. 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform

artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerder beslissing van de DVZ én een uitgebreid arrest van de RVV inzake zijn aanvraag gezinshereniging dat een volgende aanvraag geen kans zou maken temeer hij verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.’

Uit deze motieven blijkt niet dat de verweerder zou hebben vastgesteld dat de verzoeker bij zijn tweede verblijfsaanvraag enkel en alleen dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste aanvraag. Er wordt wel gesteld dat de verzoeker verwees naar reeds voorgelegde stukken, hetgeen niet incorrect voorkomt nu het blijkt en buiten betwisting staat dat de grote meerderheid van de bij de tweede aanvraag voorgelegde stukken dezelfde waren als deze die reeds bij de eerste aanvraag waren overgemaakt.

De vaststelling dat de verzoeker verwees naar dezelfde stukken als deze die reeds bij de eerste aanvraag werden voorgelegd, dient bovendien te worden samen gelezen met de overige motieven die de verweerder hanteert om te besluiten dat in verzoekers geval een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. De Raad moet het geheel van de terzake geboden motieven in acht nemen om te oordelen of de verweerder in redelijkheid is kunnen komen tot zijn besluit.”

Na ook uit de eerste aanvankelijk bestreden beslissing te hebben geciteerd, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog met betrekking tot de kwestie van de door verzoeker ingediende stukken:

“Hieruit blijkt dat de verzoeker in het kader van zijn tweede aanvraag gezinshereniging slechts enkele bijkomende stukken heeft ingediend. De verweerder stelde omtrent deze beperkte aanvulling echter vast dat deze stukken slechts recenter (periode september 2020 - januari 2021) doch van dezelfde aard (online aankopen en stortingen) zijn als de eerder voorgelegde stukken waarmee de verzoeker het gezamenlijk verblijf in Nederland poogde aan te tonen, en dat hieromtrent reeds werd geoordeeld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene in Nederland verbleef op basis van een visum kort verblijf (vakantie), dat een vakantieverblijf in se een tijdelijk karakter heeft en enkel getuigt van eenzelfde verblijfsadres (niet van een gezamenlijke vestiging) zodat het verblijf in Nederland niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om deze motieven uit de eerste bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten.”

Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers kritiek niet heeft verworpen omwille van het beperkte aantal bijkomende stukken maar omwille van de aard ervan, zoals vastgesteld door de verwerende partij in haar beslissing. Het middel mist in die mate feitelijke grondslag.

15. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de verwerende partij met betrekking tot het inreisverbod “op een kennelijk onredelijke wijze” heeft gehandeld en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “dit [had] moeten vaststellen”, vraagt hij andermaal een beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

16. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 24 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twintig januari tweeduizend vijftientwintig,
door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams